

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

1η Απριλίου 1955: Όταν οι Κύπριοι ξεσηκώθηκαν για την ελευθερία τους

Την 1η Απριλίου 1955 οι Ελληνοκύπριοι ξεσηκώθηκαν για να αποτινάξουν τον βρετανικό ζυγό, με στόχο την «Ενωσιν» με τη μητέρα-πατρίδα Ελλάδα. Ο αγώνας τους έληξε με τις «Συμφωνίες Λονδίνου - Ζυρίχης» (19 Φεβρουαρίου 1959), με τις οποίες η Κύπρος ανακηρύχθηκε ανεξάρτητο κράτος. Το αίτημα των Ελληνοκυπρίων για την αποτίναξη της βρετανικής κατοχής στη Μεγαλόνησο και την ένωση με την Ελλάδα ήρθε δυναμικά στο προσκήνιο το 1950, με το δημοψήφισμα της 15ης Ιανουαρίου (το διοργάνωσε η Εκκλησία της Κύπρου και το 95,7% των ψηφισάντων τάχθηκε υπέρ της ένωσης με την Ελλάδα) και την εκλογή του Μακαρίου Γ' ως Αρχιεπισκόπου Κύπρου στις 20 Οκτωβρίου. Ήταν η εποχή που η αποικιοκρατία έπνεε τα λοίσθια και η μία μετά την άλλη οι κατακτημένες χώρες επιζητούσαν δυναμικά την ανεξαρτησία τους. Οι κυβερνήσεις των Αθηνών, με την προτροπή της ελληνοκυπριακής ηγεσίας και υπό την πίεση των οργανώσεων του Κυπριακού Αγώνα στην Αθήνα, κατέβαλλαν προσπάθειες για τη διεθνοποίηση του θέματος, με διαδοχικές προσφυγές στον ΟΗΕ.

Η έναρξη του αγώνα ξεκίνησε από την

Ήταν η εποχή που η αποικιοκρατία έπνεε τα λοίσθια και η μία μετά την άλλη οι κατακτημένες χώρες επιζητούσαν δυναμικά την ανεξαρτησία τους.

ΕΟΚΑ τις βραδινές ώρες της 31ης Μαρτίου προς την 1η Απριλίου 1955, μετά τα μεσάνυχτα με ταυτόχρονες επιθέσεις στο νησί σε διάφορες τοποθεσίες, μεταξύ των οποίων:

- Στη Λευκωσία, στον κυβερνητικό ραδιοφωνικό σταθμό, τα τοπικά γραφεία διοίκησης και τις εγκαταστάσεις πίσω από το στρατόπεδο του Wolseley (η επίθεση αυτή έγινε από τον Μάρκο Δράκο).

- Στη Λάρνακα, στο αστυνομικό τμήμα, στα κτίρια της τοπικής διοίκησης, στο δικαστικό μέγαρο, στο σπίτι του αστυνομικού επιθεωρητή, στο σπίτι του Επιτρόπου Muftizade.

- Στη Λεμεσό, στο αστυνομικό τμήμα, στο αστυνομικό τμήμα συνοικίας του Αγίου Ιωάννη, στο στρατόπεδο της Επισκοπής. Η περιοχή της Λεμεσού υπέστη επίσης σοβαρές ζημιές από τις εκρήξεις.

- Στην Αμμόχωστο, στην αποθήκη του στρατοπέδου, τη δεξαμενή καυσίμων του σταθμού φρουρίου της Δεκέλειας. (Η τελευταία επίθεση ήταν από τον Γρηγόρη Αυξεντίου).

Κατά τη διάρκεια αυτής της επίθεσης, ο Μόδεστος Παντελή, πέθανε από ηλεκτροπληξία προσπαθώντας να κόψει ένα ηλεκτροφόρο καλώδιο. Ο Παντελή ήταν ο πρώτος νεκρός του αγώνα της ΕΟΚΑ.

Οι επιθέσεις συνοδεύτηκαν από τη διανομή φυλλαδίων από την ΕΟΚΑ που διεκδικούσαν την ευθύνη και καλώντας τους Κύπριους να συμμετάσχουν στον αγώνα. Αρκετά στελέχη της ΕΟΚΑ συνελήφθησαν σε σχέση με τις επιθέσεις και καταδικάστηκαν σε φυλάκιση.

Παρά το αίμα που χύθηκε και τους αγωνιστές που έδωσαν τη ζωή τους (Καραολής, Δημητρίου, Παλληκαρίδης, Αυξεντίου κ.ά.), ο στόχος της «Ενωσης» δεν επιτεύχθηκε. Με τις συμφωνίες του Λονδίνου και της Ζυρίχης (19 Φεβρουαρίου 1959, η Κύπρος έγινε ανεξάρτητο κράτος την 1η Οκτωβρίου 1960.

Μακάβριες στατιστικές

Οταν εκραγεί ένας πόλεμος μετράμε νεκρούς γιατί είναι αδικοχαμένα θύματα ενός προμελετημένου φρικτού εγκλήματος, πολλές φορές ακόμη και παιδάκια χωρίς στον ήλιο μοίρα.

Όμως αδικοχαμένα θύματα δεν είναι και όσα πληρώνουν με τη ζωή τους τον φόρο αίματος στην ασφάλτο; Δεν είναι αδικοχαμένα τα θύματα από λάθη γιατρών και νοσοκομείων; Δεν είναι αδικοχαμένα τα θύματα οικογενειακής βίας, συνήθως γυναίκες και παιδιά; Δεν είναι αδικοχαμένα θύματα οι αστυνομικοί που δολοφονούνται από κακοποιούς; Δεν είναι αδικοχαμένα θύματα τα παιδάκια που πεθαίνουν από την πείνα σε τριτοκοσμικές χώρες; Δεν είναι αδικοχαμένα θύματα οι αθώοι που δολοφονούνται με τρομοκρατικές επιθέσεις;

Τί θέλω να τονίσω είναι πως ζούμε σε μια βίαιη ανθρώπινη κοινωνία, πιο βίαιη και από την ζούγκλα, αλλά πώς την αντιμετωπίζουμε; Τί κάνουν αυτοί που τους πληρώνουμε για την προστασία μας;

Σκοτώνει ο μεθυσμένος έναν οικογενειάρ-

χη, μια μάνα, ένα παιδί και καταδικάζεται σε μερικά χρόνια φυλάκιση ανάλογα με τη γενναιοδωρία του δικαστή. Ο οποίος δεν υπολογίζει το γεγονός ότι το θύμα δεν θα αναστηθεί όταν λήξει η ποινή του θύτη.

Είναι δικαιοσύνη αυτό;

Αλλά επειδή τα έχω πάρει στο κρανίο, ας μελετήσουμε κάποιες μακάβριες στατιστικές, μήπως και ηρεμήσω...

Στην Αυστραλία το 2019 πέθαναν 169,301 άνθρωποι, δηλαδή είναι σαν να εξαφανίζεται κάθε χρόνο μια πόλη. Οι περισσότεροι θάνατοι είναι αναπόφευκτοι, αφού ο άνθρωπος δεν είναι αθάνατος.

Όμως, από αυτούς, 18.000 πεθαίνουν αδικαιολόγητα κάθε χρόνο από ιατρικά λάθη, ενώ 50.000 άλλοι υποφέρουν μόνιμες αναπηρίες.

Το 2019 σκοτώθηκαν σε οδικά δυστυχήματα 1194 άνδρες, γυναίκες και παιδιά, το 2020 δολοφονήθηκαν 396 άνδρες γυναίκες και παιδιά, από τα οποία 145 ήταν θύματα οικογενειακής βίας, σχεδόν τρία κάθε εβδομάδα. Σε μια... πολιτισμένη χώρα!.

Σύμφωνα με στατιστικές, 757 αστυνο-

Ζούμε σε μια βίαιη ανθρώπινη κοινωνία, πιο βίαιη και από την ζούγκλα, αλλά πώς την αντιμετωπίζουμε;

μικοί έχασαν τη ζωή τους εκτελώντας το καθήκον τους και ξέμεινα από στατιστικές για άλλες αιτίες αδικοχαμένων συνανθρώπων μας.

Μιλάμε, λοιπόν, για πραγματική σφαγή αθώων, αλλά τα ΜΜΕ ασχολούνται με μεμονωμένα περιστατικά αντί να τονίσουν το πρόβλημα και να απαιτήσουν λύσεις από τους αρμόδιους.

Οι απόψεις μου είναι γνωστές, πως ο φόβος φυλάει τα έρμα χωρίς να υποστηρίξω την θανατική ποινή που είναι μια ανθρώπινη βαρβαρότητα.

Όμως, διαφωνώ με τους ψυχολόγους, ψυχιάτρους και άλλους do gooders που θέλουν φυλακές - θέρετρα με όλα τα κομφόρ για τους φονιάδες, βιαστές, ληστές. Που περνούν ζωή και κόττα και δεν τους νιάζει αν ζήσουν τη μισή ζωή τους πίσω από τής φυλακής τα σίδερα.

Ταπεινή μου γνώμη είναι πως το ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε σαν κοινωνία είναι αν θέλουμε να προστατέψουμε τους αθώους, ή την καλοπέραση των κακοποιών και αν ανατριχιάζουν οι καλόψυχοι με τη σκληρότητα τού λόγου μου.